

ната що годѣ да се понахрани. Това азъ направихъ. Овчара ни изпрати при ягнетата. Тѣ бѣха наоколо единъ к. м. разстояние. Прѣминахме прѣзъ една малка пѣтека все покрай рѣкичката и излѣзохме на друга една урвеста поляна, която на западъ бѣ оградена отъ твърдѣ високъ баиръ. Той захващаше отъ рѣкичката. Тоя баиръ бѣше каменистъ. Имаше яйцеобразенъ върхъ, съвършено голъ. На сѣверъ на полянката бѣ една кана̀ра 1—2 метра висока и около 6—7 метра широка, която се простираше на дължъ до рѣкичката на около 150 метра. Кѣмъ изтокъ на тая полянка се забѣлѣзваха тукъ-тамъ гористи могили. Щомъ стигнахме, изкопахме дупки, кждѣто огъня бѣше накладенъ, а сжщо тѣй и ягнетата набучени на шишове се печаха. Още не бѣха се опѣкли, когато дружината почна да се прѣбира. Пушкитѣ имъ бѣха окичени съ зелени вѣйки. Въ това врѣме забѣлѣзохъ, че между Ботева и Войновски имаше нѣкаква студенина, или по-добрѣ, Войновски остана вече съвсѣмъ хладнокрѣвенъ кѣмъ бждащето. Отъ тогава насетнѣ разпорежданията ставаха отъ Ботева и Симеонова. Тука имаше едно недоразумение между двамата главатари. Знаеше се, че назначението на четитѣ бѣше да подадатъ ржка на възстаналото въ отечеството население, да подържатъ духа въ борбата и заедно да извоюватъ потѣпканата свобода. Слѣдъ изгубването надѣждата, щото четата ни да помогне на врачанскитѣ възстанници, ний вече имаме друго назначение, взето съ рѣшение, а именно: да отидемъ съ сжщата цѣль въ Панагюрище, за кждѣто бѣхме сигурни, че огъня гори. Тамъ трѣбваше вече да подадемъ ржка на братята си, а не кждѣто и да е другадѣ изъ пѣтя да измремъ нечути и невидени отъ никого. Разбира се, ако това е възможно както биде въ случая. Тука спокойно ний можахме да отбѣгнемъ онова велико сражение, на което стана жертва четата. Ний можахме да продължимъ пѣтя си за Панагюрище, безъ да бждемъ забѣлѣзани отъ непри-